

हे वैदेह द्विजाः शूद्रकं प्रजापतिं ब्राह्मणतुल्यमाहुः अहं तु तं विष्णुं क्षत्रियतुल्यं पश्यामि ब्रह्मविष्णुहि ब्राह्मणक्षत्रियौ यथोक्तद्रोणपर्वणि द्रोणप्रकृत्य ब्रह्मकल्पो भवद्वालोक्षेत्रे नारायणोपम इति प्राञ्चः वस्तुतस्तु ये स्यू
लंशरीरं त्यक्त्वा लिंगमेवात्मत्वेन प्रतिपन्नास्ते विदेहाः ये तु स्थूलसूक्ष्मेत्येकप्रधानाख्यं कारणमात्मत्वेन प्रतिपन्नास्ते प्रकृतिलयाः त्रयमति क्रांताः ब्राह्मणाः आद्यस्य मुक्तिर्जन्यद्वयेन व्यवहिता द्वितीयस्यैकेन
अत्यस्य सद्यः एवं सति द्विजाः शूद्रवैदेहकं विदेहेषु विदितं प्राहुः शूद्रो विदूक्षत्रजन्यनी प्राप्य ब्राह्मणो भवतीत्यर्थः स्वमेतु सप्रधानं अतएकमेव जनप्राप्य मुच्यते इति ॥ २८ ॥ ननु अयं ब्राह्मणशूद्रस्य चित्तशुद्ध्यभा
वात्कथं विदेहत्वादिकं स्यादत आह सतामिति सतां च तदमदयादानादि निहीनाः शूद्राः उद्विधीर्षवः आत्मानमुद्धर्तुं मिच्छवः निहीनानुजिहीर्षव इति पाठे कामादीन् दोषान् उज्जिहीर्षवः उच्छेत्तुं मिच्छव इत्यर्थः

वैदेहकं शूद्रमुदाहरंति द्विजामहाराज श्रुतोपपन्नाः ॥ अहं हि पश्यामि नरेन्द्र देवं विश्वस्य विष्णुं जगतः प्रधानं ॥ २८ ॥ सतां वत्तमधिष्ठाय निहीना उद्विधीर्षवः ॥ मंत्र
वर्जनदुष्यंति कुर्वाणाः पौष्टिकीः क्रियाः ॥ २९ ॥ यथा यथा हि सदृत्तमालंबंती तरेजनाः ॥ तथा तथा सुखं प्राप्य प्रेत्य चेह च मोदते ॥ ३० ॥ जनक उवाच किं
कर्मदूषयत्येनमथो जातिर्महामुने ॥ संदेहो मे समुत्पन्नस्तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ३१ ॥ पराशर उवाच असंशयं महाराज उभयं दोषकारकं ॥ कर्म चैव हि
जातिश्च विशेषं तु निशामय ॥ ३२ ॥ जात्या च कर्मणा चैव दुष्टं कर्म न सेवते ॥ जात्या दुष्टश्च यः पापं न करोति स पूरुषः ॥ ३३ ॥ जात्या प्रधानं पुरुषं कुर्वाणं कर्मधि
कृतं ॥ कर्म तदूषयत्येनं तस्मात्कर्म न शोभनं ॥ ३४ ॥ जनक उवाच कानि कर्माणि धर्म्याणि लोके स्मिन् द्विजसत्तम ॥ न हि संतीह भूतानि क्रियमाणानि स
वदा ॥ ३५ ॥ पराशर उवाच शृणु मे त्रमहाराज यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥ यानि कर्माण्य हिंसाणि न रं त्रायं तिसर्वदा ॥ ३६ ॥ संन्यस्याग्नीनुदासीनाः पश्यंति
विगतज्वराः ॥ नैः श्रेयसं कर्म पथं समारुह्य यथाक्रमं ॥ ३७ ॥ प्रश्रिता विनयोपेता दमनित्याः सुसंशिताः ॥ प्रयांति स्थानमजरं सर्वकर्म विवर्जिताः ॥ ३८ ॥ स
र्ववर्णा धर्मकार्याणि सम्यक् कृत्वा राजन्सत्यवाक्यानि चोक्त्वा ॥ त्यक्त्वा धर्मदरुणं जीवलोके यांति स्वर्गं नात्र कार्या विचारः ॥ ३९ ॥ इति श्री महाभारतेशांतिप
र्वणि मोक्षधर्मपर्वणि पराशरगीतायां षणवत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २९६ ॥

॥ ३४ ॥

॥ २९ ॥ मोदते मोदते ॥ ३० ॥ एनं नरं दूषयति हीनतां नयति ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ दुष्टकर्मत्यागे जाति कर्मणोर्द्वयोर्न्यतरस्यापि चेहेतुत्वमाह द्वाभ्यां जात्येति ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ संन्यस्याग्नीन्

पारिव्राज्यं कृत्वैत्यर्थः यथाक्रमं वितर्कविचारानंदास्मिताख्यासु योगभूमिषु पूर्वपूर्वभूमिकां त्यक्त्वा ततोत्तरभूमिकामारुह्य कर्मपथं योगं ॥ ३७ ॥ प्रश्रिताः श्रद्धावन्तः सुसंशिताः अतिसूक्ष्मबुद्धयः ॥ ३८ ॥ त्यक्त्वा
अधर्ममितिच्छेदः ॥ ३९ ॥ इति शांतिपर्वणि नैलकंठीये भारतभावेदीपे षणवत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २९६ ॥ ॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥

॥ ३४ ॥